

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/24/2013
Identifikačné číslo spisu:	8011200697
Dátum vydania rozhodnutia:	03.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200697.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: SELMANI, s.r.o., Kláštorská 126/19, Bardejov, právne zastúpený: JUDr. Rastislav Straka, advokát, Hviezdoslavova 9, Bardejov, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vazovova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/11810-75857/2011/994136-r zo dňa 20. júla 2011, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/54/2011-31 zo dňa 26. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove
č. k. 3S/54/2011-31 zo dňa 26. októbra 2012 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/11810-75857/2011/994136-r zo dňa 20.07.2011, ako aj prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Bardejov č. 700/230/13936/2011/Jus zo dňa 06.04.2011. Týmto prvostupňovým rozhodnutím bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) určený nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobie september 2009 v sume 39.223,76 €. Krajský súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 396,44 €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že rozsah dôkazného bremena daňového subjektu je daný v § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní. Skutočnosti vymedzené v § 43 ods. 1, 5 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v kontrolovanom období (ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z.) tvoria dôkazné bremeno daňového subjektu. Z uvedených ustanovení vyplýva, že síce platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4, ale v § 43 ods. 5 písm. c/ zákona č. 222/2004 Z.z. je presne uvedené, že platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry (ktoré žalobca predložil) a ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo inej poverenej osoby, ak tovar prepravil do iného členského štátu (čo žalobca v odvolacom konaní tiež predložil). Z uvedených ustanovení nemožno vyvodit' dôkazné bremeno žalobcu na právne vzťahy týkajúce sa jeho odberateľa. Tieto skutočnosti nemôžu tvoriť dôkazné bremeno daňového subjektu a z týchto dôvodov nemôže daňový subjekt znášať dôkaznú núdzu. Podľa názoru súdu prvého stupňa neobstála argumentácia správnych orgánov, že žalobca nepreukázal fyzickú prepravu tovaru z tuzemska do iného členského štátu (Maďarska), a teda, že porušil § 43 ods. 1, 5 zákona č. 222/2004 Z.z.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/54/2011-31 zo dňa 26.10.2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že k samotnej aplikácii dôkazného bremena je primárne, aby iniciátor (v tomto prípade žalobca) oslobodenia od dane, ktorý týmto právom disponuje, bol povinný preukázať (nie iba deklarovať), že si nárok uplatňuje odôvodnene za zákonom stanovených podmienok. Prvostupňový súd zúžil rozsah dôkazného bremena žalobcu pri uplatnení nároku podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z.z. do tej miery, že od žalobcu nepožaduje dôsledné plnenie povinnosti vyplývajúcej z § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Súčasne daňovým orgánom neprípustným spôsobom zasiahol do aplikácie zásady materiálnej pravdy, premietnutej do povinnosti správcu dane preveriť základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti (§ 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.) v spojení so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.) a zásadou posudzovania právnych úkonov vždy podľa skutočného obsahu (§ 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.). Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že žalobcom predložené dôkazy na preukázanie splnenia podmienok na oslobodenie od dane nespĺnili zákonné kritérium dostatočnej preukaznosti nároku na oslobodenie od dane podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z.z. v zmysle zásady materiálnej pravdy. Prvostupňový súd nevzal vôbec do úvahy skutočnosti, ktoré neprispeli k vierohodnosti žalobcom predložených dôkazov, ktorými si svoju dôkaznú povinnosť plnil (maďarská daňová správa zistila u odberateľa, že jej prevažná činnosť je predaj automobilov, nepriznala žiadne obchody so slovenskou spoločnosťou a vozidlá uvedené na faktúre a na CMR nemohli za nijakých okolností tovar previesť). Správca dane tak dospel k záveru o nehodnovom preukázaní fyzickej prepravy tovaru do Maďarska, čím žalobca nepreukázal jednu z podmienok oslobodenia od dane, a to dodanie tovaru do iného členského štátu. K samotnej aplikácii dôkazného bremena je primárne, aby iniciátor oslobodenia od dane (žalobca), ktorý týmto právom disponuje, bol povinný preukázať (nie iba deklarovať), že si nárok uplatňuje odôvodnene za zákonom stanovených podmienok. Reálne uskutočnená preprava tovaru do Maďarska však preukázaná nebola.

Podľa názoru žalovaného nie je možné v tejto veci aplikovať závery uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) sp. zn. 3Sžf/1/2011. Rozsah dôkazného bremena v uvedenom súdnom konaní predpokladal okrem dôkazov, ktoré deklarujú opodstatnenosť nároku žalobcu aj splnenie podmienky - dispozícia existencie materiálneho plnenia, teda preukázanie uskutočnenia prepravy do Maďarska (§ 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle tohto rozsudku iba tak je vyčerpané vlastné dôkazné bremeno žalobcu.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok

Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/54/2011-31 zo dňa 26.10.2012 a žalovaného zaviazal na úhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku dôsledne vyhodnotil písomné dôkazy, ako aj vyjadrenia účastníkov konania. Žalovaný neuviedol žiaden dôkaz, ktorý by podporil jeho argumentáciu na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Dôkazy, ktoré sa nachádzajú v kompletnom administratívnom spise žalovaného, ktorý bol preskúmaný v konaní pred Krajským súdom v Prešove, sú dostatočné na to, aby odvolací súd vo veci rozhodol bez toho, aby sa zaoberal návrhom na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že u žalobcu bola vykonaná daňová kontrola za zdaňovacie obdobie september 2009, o ktorej výsledku bol vyhotovený protokol č. 700/320/37188/2010/Lich zo dňa 15.10.2010, ktorý bol so žalobcom prerokovaný a doručený dňa 29.10.2010.

Žalobcovi tak bol dodatočným platobným výmerom č. 700/230/13936/2011/Jus zo dňa 06.04.2011 určený nadmerný odpočet DPH v sume 39.223,76 €. Nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní vo výške 47.610,97 € bol po daňovej kontrole žalobcovi znížený o sumu 8.387,21€.

Žalobca si uplatnil oslobodenie od DPH v zmysle § 43 zákona č. 222/2004 Z.z. za dodanie tovaru, deklarovanom v daňovom priznaní, konkrétne za dodanie tovaru (hranoly SM/JD, dosky, strešné laty) pre odberateľa CDI KFT., na základe faktúr č. 2009107 zo dňa 02.09.2009, č. 2009114 zo dňa 04.09.2009, č. 2009122 zo dňa 08.09.2009, č. 2009129 zo dňa 10.09.2009, č. 2009131 zo dňa 14.09.2009, č. 2009135 zo dňa 16.09.2009, č. 2009137 zo dňa 18.09.2009, č. 2009141 zo dňa 21.09.2009, č. 2009144 zo dňa 23.09.2009, č. 2009146 zo dňa 25.09.2009, č. 2009147 zo dňa 28.09.2009, č. 2009148 zo dňa 30.09.2009 v celkovej sume 43.585,95 € bez dane.

Správca dane požiadal prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií daňovú správu Maďarskej republiky o poskytnutie informácií súvisiacich s uskutočnením preverovaných zdaniteľných obchodov. Maďarská daňová správa preverovaním zistila, že hlavnou činnosťou spoločnosti CDI KFT., je predaj automobilov. Táto spoločnosť nepredložila žiadne daňové priznania za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2009 a nepriznala obchody so slovenskou spoločnosťou.

Taktiež bolo šetrením maďarskej daňovej správy zistené, že vozidlá, ktoré sú uvedené na faktúrach, ako aj na CMR ako prepravujúce vozidlá, nemohli prepraviť predmetný tovar, pretože ŠPZ L. síce prináležala automobilu Peugeot Boxer, ale od 25.11.2000 má ŠPZ M. a vozidlo Toyota Dyna 150, ŠPZ U. bolo vyradené z prevádzky už dňa 10.11.2008. Na základe týchto údajov dožiadaný orgán - daňová správa Maďarskej republiky konštatovala, že CMR obsahuje nepravé údaje.

Na podklade uvedených skutočností bol žalobca správcom dane vyzvaný, aby predložil dôkazy týkajúce sa jednotlivých druhov tovarov deklarovaných na faktúrach vystavených pre odberateľa CDI KFT., najmä týkajúcich sa pohybu tovaru na sklade a to skladovou evidenciou preukázať, kto zabezpečoval prepravu tovaru, kde bol tovar odovzdaný odberateľovi, uviesť mená konkrétnych osôb, ktoré sa zúčastnili odovzdávania a preberania tovaru, zdokladovať úhrady odberateľských faktúr. U žalobcu sa z toho dôvodu dňa 05.10.2010 uskutočnilo ústne pojednávanie (zápisnica č. 700/320/34487/2010/Lich), kde žalobca predložil zoznam pohybov tovaru ako i nákupné ceny za obdobie 01.09.2009 - 30.09.2009, kúpnu zmluvu medzi zmluvnými stranami SELMANI, s.r.o. a CDI KFT., upomienky na zaplatenie

faktúr.

Žalobca uviedol, že prepravu zabezpečoval odberateľ tovaru, spoločnosť CDI KFT. V priebehu odvolacieho konania dňa 11.02.2011 doručil žalobca čestné prehlásenie zo dňa 27.01.2011, v ktorom S. X. prehlásil, že v priebehu mesiacov august - október 2009 na základe splnomocnenia vydaného 27.07.2009 v mene spoločnosti CDI KFT. prevzal v Kružlove od žalobcu drevné rezivo v množstve a sortimente podľa vydaných faktúr. Prehlásil tiež, že predmetný tovar vyviezol z prevádzky v Kružlove dopravnými prostriedkami, ktorých evidenčné čísla sú uvedené na faktúrach a následne predal na území Maďarskej republiky v mene spoločnosti CDI KFT. Žalobca dňa 11.02.2011 doručil správcovi dane kópiu uznesenia Okresnej prokuratúry Bardejov č. 1 Pn 380/10-7 zo dňa 10.01.2011 a podľa jeho názoru má z uvedeného uznesenia vyplývať, že nedošlo k podvodnému konaniu, a teda nárok na odpočet DPH je oprávnený.

Predmetným uznesením bola zamietnutá sťažnosť Mgr. P. X. proti uzneseniu vyšetrovateľa OR PZ v Bardejove, v ktorom sa konštatuje, že samotné nezaplatenie faktúr nezakladá samo o sebe znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Z podaného trestného oznámenia vyplýva, že S. X. za dodávky drevnej hmoty platil priamo do pokladne, pričom nezaplatil len posledné faktúry.

Podnikateľ musí byť pri obchodno-právnych vzťahoch dostatočne obozretný a so vzniknutou situáciou sa musí vysporiadať využitím súkromnoprávných inštitútov. Oznamovateľ pritom podal trestné oznámenie až po vykonanej daňovej kontrole v jeho firme.

Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (§ 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 19 ods. 1 veta prvá a druhá zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo

na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Podľa § 43 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a

- a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia,
- b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou,
- c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu,
- d) inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon č. 511/1992 Zb. obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.

Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil so záverom krajského súdu o tom, že v prejednávacom prípade postačovalo preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu fotokópiou faktúry, resp. písomným vyhlásením odberateľa alebo inej poverenej osoby, ak tovar prepravil do iného členského štátu. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.03.2011. Závery uvedené v tomto rozsudku je však možné aplikovať len v prípade, ak sa dodávka tovaru bez akýchkoľvek pochybností uskutočnila. V prejednávacom prípade však bolo dokazovaním zistené, že k uskutočneniu prepravy tovaru uvedeného na faktúrach nemohlo dôjsť spôsobom, akým žalobca deklaroval na faktúrach, v CMR, ako aj v predloženom prehlásení S. X.. Tvrdené skutočnosti, že predmetný tovar bol prepravený vozidlom ŠPZ L. značky Peugeot Boxer bola vyvrátená prostredníctvom dokazovania, keď bolo zistené, že toto vozidlo malo od 25.11.2000 ŠPZ M. a vozidlo Toyota Dyna 150, ŠPZ U., ktoré malo byť taktiež použité na prepravu tovaru, bolo v čase realizácie posudzovaných dodávok tovaru vyradené z prevádzky a to ešte ku dňu 10.11.2008. Žalobca následne po týchto zisteniach nevedel inak preukázať reálnu prepravu tovaru do Maďarskej republiky spoločnosťou CDI KFT. Nesplnil tak zákonnú podmienku na oslobodenie od dane podľa § 43 ods. 1 a 5 písm. c/ zákona č.222/2004 Z.z. pretože odberateľ zabezpečujúci prepravu v písomnom vyhlásení uviedol nepravdivé skutočnosti. Rozhodujúce v danom prípade nie je, či žalobca predložil pri uplatnení nároku na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty ako aj v ostatných dokladoch už len údaje

pravdivé, ktoré by podľa žalobcu postačovali na verifikáciu žalobcom uplatneného nároku na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty z titulu oslobodenia tovaru od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu. Podľa odvolacieho súdu rozhodujúce pre právne posúdenie veci je, že pri uplatnení nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty bol predložený doklad s nepravdivými údajmi, čo zakladá zákonný dôvod na neuznanie resp. na zníženie uplatneného nadmerného odpočtu a to v rozsahu nesplnených zákonných podmienok na oslobodenie tovaru od dane. V daňovom konaní nie je možné akceptovať doklady, ktoré obsahujú nepravdivé údaje.

Ďalšia skutočnosť, ktorá spochybnila reálne dodanie tovaru pre odberateľa, spoločnosť CDI KFT. a celkovú vierohodnosť uskutočneného obchodu bola tá, že maďarská spoločnosť CDI KFT. sa prevažne zaoberá predajom automobilov a žiadne obchody so žalobcom nepriznala. Žalobca ani tieto zistenia hodnoverným spôsobom v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. nevyvrátil. Bolo na žalobcovi, aby predložil dôkazy potvrdzujúce, že sa preprava obchodovaného tovaru reálne uskutočnila.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, kedy správca dane aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, možno konštatovať, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. Vzhľadom na skutočnosť spochybnenia reálnej prepravy tovaru sa javí dôkazné bremeno zaťažujúce žalobcu, spočívajúce len v predložení zákonom požadovaných formálne vyhotovených faktúr ako nedostatočné. Bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie prepravy bude spochybnené.

Poukazujúc na vyššie uvedené senát najvyššieho súdu zmenil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/54/2011-31 zo dňa 26.10.2012 podľa § 220 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a žalobu žalobcu zamietol, keďže žalobou napadnuté administratívne rozhodnutia boli vydané v súlade s právnymi predpismi.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.